

ימולדת לרשת

במלאות שמונה שנים לרשת ג' שכולה על טהרת המוסיקה הקלה, מספרים ארבעת כוכביה על דרך עבודתם ומה שהם עושים כדי "לשנות" לנו את האוזניים.

שוש גיבון

יהונתן גיבון

מנחם פיין

אבי אהרן

מאת מיכל אייזקס צילם: יצחק אלהרר

השבוע חלפו שמונה שנים מאז החליטו שתי השותפות לחדש את רשת המוסיקה על טהרת המופ. סמינת השלום של אייבן נטן, שהתמקמה מול חופי הארץ ושידורה מוסיקה קלה עשרים וארבע שעות ביממה, אייבן נטן וננוס בעונות המופ, שהייתה מנת חלקן של הדור. הדין המפכתב הישיר בחיול — אייבן נטן מספר 1, קפיטול 1 ולוכסמבורג, הייתה חקמה רשת ישראלית שתהיה כולה של אוזני מוסיקה שרומים.

עם זריחה צדו ה"סאטריס" — מגישי התכנות, שנתנו לתכנית את צביונה המיוחד. אבי אהרן, שהיה שנה בחיול, היה החלק. שם האוזן והקליט שעות על שעות והביא לראש שונה את המהכונות של די.ביי. גריסס (גיבון) בי שיטת ה"שאר".

מגיש קבוע לאורך כל השנה, באותו יום יב אותה שעה, "ג'נגלים" עם שם המגיש מתחיל כל הכנית ולשונות רעות ידעו לספר על סולחן את שית של המגיש. אבל הם העבירו את ההצגה להצגת השמל של המגיש נעשה חשבון יתר מן תכנות צמחה. יותר ויותר בלס סלנון ההגשה, אחרי חודש של שידור להיטים חשבוני איך לנצל את תוכנות ההצגה וצדו רעיונות מגוונים, ששיאם

היה התכנית, יום יום יב, שהפך לשידור, אירועי השידור ומשאר יותר לאמא הרוחנית של כל סני תכנות "שידור" — נזכר אבי אהרן, שהיה המגיש הראשון של התכנית שהפכה להצגה רדיופונתית אמיתית.

מה שמעניין היה היה הסטודיויות, והרשת פתקנית. בקטנו המהימן למלא משימות שונות ומשונות תלנוס מאזינים מחפשים בפעילות. כי קטנו אותם, למשל, להביא למוקדם דגים, כל רעיון היה יותר מופרס מקודמו, אולם תמיד בבניין לית העטם הטוב. כנימקו ההתמחותי בתכנים מבי רת של התכנית באמצעות פרסים, וזילקו ורדאיו שייכים. התכנית הייתה שווה לכל נפש וכל אחד היה יכול לזכות, כל זה הוגש כפורמט טוב מבחינה רדיופנית. על פי אותה תפיסה עובדו את שוקו חס' שהייתה במהכונות חורפית. לקחנו סני מוכני את המהכונות הכתמים של המאזינים להשתתף וכן מבוטרת טכנולוגית הנדסית.

המהימן בתכנית שלי, ממשיך אבי, "שהיה שינוי לנצל את המהימנות שלה למשימות חיוניות, גייסנו שעות חוסכה ממאזינים לילדים בבתי זור לים, ספרים לילדים במשפחות פזוקה, הזמנו את כל בעלי הרכב בארץ להסיר תחילים ולעשות מבצע נקיון. אני מאמין שיש לתת למאזין תחושה של קרבה ואינטימיות. אפשר לתאר מדקדק דמיוני של בני לבין המאזין, כאילו זה כוחק למיקרופון, קרוב לאוזן שלו, מרחק שאינו צולה על משה, על לצי שות רדיו פעיל חושני, וכשהקליט הוא פחות א יותר אותו קהל — תיכנים להשתתף אותו".

מנחם פיין

הרבה עמך, ג'נגי מנוחת, אחרי כדורגל, קצת עקיר לית בית והעצורים, שרית הפליטה, חסיד אליה הנער הכשויות, יקיר אביב ושש עשר, "עשיתי ברשת ג' במשך כל מה שאפשר; כל סני מצעדי המונומנט, הכניות עונותיות והכניות קבועות כמו רק מצע חול המשודרת בצעירים וקולות פופ אתה לטוב. כמה פעמים אתה יכול לספר על תקליט זה או אחר, שעתל במיצעד הפוטנטים, או יורד משם ומי כתב או הלחין תקליט זה או אחר, תבי בית כמו — יום יום יב, ושוקו חס' הן שילוב חילום של כל מגיש, רדיוקא במהכונות הזאת אני מרגיש שאני מוצא את עצמי, אני גאה בכך כי יצאתי הרגלי האזנה, יש לי סיגות קבועות, דייסם המונומנט כשידור ממונים בזמן, אני אישית יושב על כל תגליות, בורר ועושה עבודה שחורה — ואם בשעה אני נזכר אשר לישות אלהים מאזינים, — יציתי, ככה עם תחילים השואלים שאלות בחוסר המוסיקה ואני, יחד עם שורות התקפה באולפן עונים להם.

סגנון ההגשה דומה לי; לא לגמרי מרובע, לא לגמרי משוער, ומכסה מבנה משותף רחב מאוד. כשדורן אני חייב לשמור על מצב הזה, לא משנה אם רבת עם אשתך או אם האזינו התקלקל, ואף אחד לא צריך לדעת מה עבר עליך כשאתה פותח מיקרופון ואמר את החייל: זה חייב להשמע כך. הסיק ברשת ג' להבדיל מרשתות אחרות הוא בכך שהמוסיקה נורמת לי לומר במשך כל מה שברש שלי, נותנים לך מיקרופון פתוח ולך, כשדורן, כותר לנש את חוסנה ולפרוק, אחרת הישאר מרובע, שבע שנים וכאמרת שעה מרליקה שש קטרי את בני הוסיטי-עשרה במוסיקה מסור ערכית טי מניחה אליה באמצעות קשרי של טוני פין, הקי לים שיווא בבריטניה נמצא באולס אחר שנות מיום לפעמים לפני שיושע בחתנת השדור בבי ריטנית, כשהגנתי לרדיו אמר ששערי מהאמנה להכנות מהסוג הרגיל, מספר שוש, מאחר יותר פרצה האישיות השפית, דבר כזה לא לומי דים, לומדים טכנית איך להיות יותר משממת, ישפרו לך את ההיגיון, את הדקדוק, אבל תשאר צריך שיהיה בכו אדם.

בתכנית שלי אני לא מדברת סתם אלא חוי פסת קסע מהשיר ומתרגמת אותו. הרבה עונים של הוא וואי, כי זה הכי מעניין, ללגלג על השיר, במשך לב אני אף פעם לא מכסחת, אני נועות אבל עד הבולס, איש לא יכול לנצח ולומר שאני אומרת מלה בסה. לעצול, אני אהבת מוסיקה ומרגישים את זה אצלי הגנשה דומת לספורט חסרפניג לצי לוח על הגל לגלוש, ככה עם השיר, ולהתגלגל עם הקצב. אצלי הגשת המופ חלילה במידה רבה במצב הרוח איתו אני מגיעה לאולפן, אם אני באה לשידור במצב רוח רב, זה עובר לי כעבור כמה דקות. אין ניימיקס מיוחדים, אבל יש הרבה דיוק, אין אף רגע בלי מוסיקה. גם פרסומת אני קוראת על רקע המוסיקה, אני גורא קציבה בהגשה ומתי אימה את הקול והאיטונות לטוב השיר".

מספר אחד בארץ הראש של העצירים הוא יקיר אביב, יש לו כומר כתובת, והוא יצר לעצמו סינגל דבור מנוסח כמו: יאללה נחטול — שחק אותה. גם הוא בן שלוש אבל נשאר עם הראש הזה הרבה זמן.

"אני חושב על עצמי כעל סאטק — מתרגש כמו ילד, יש לי פרפרים בבטן, אני מכניס את עצמי ללחץ. ואני מאוד מאוד מרובי בשידור, בחיים אני ביישן. למה? שכן שמועם ומועם אפשר לחשוב מי זה המאזין עם המיקרופון? את המוכן על הפנים לא ואימה. להיות די.ביי, טוב צריך אינטליגנציה ולשמוע הרבה רדיו. הוימיק שלי זה צורת ההגשה ליבר אל החברה — חסר לי שאני אהבתי מעי להם. פעם התכנותים למגיש יום קול רדיופני. היום זה דבר שאבד עליו הכלל. יום של דוגמת קול השלום, לקיימים יש קול של קרופות, אבל הם עדין לא די.ביי. שם הם מדווחים פשוט — המורה חת קיית אשטון, שהיה בן ארבעים וי התם. למרות גילו לא היה אצלו עייפות החומר, מה אין מודעות ללצמד הגשת מופ בקרס, שמים דגש על דקדוק תנ"ך וטעמי המקרא. לי לא איכפת להיות מוקרן על גיל ששים, כס בכל שאיבני גם, שרואה שטרי, מאחרתי יש רעיונות רובד ראש, ועם כל זה יש עוד למגישים זמן להגות מוסיקה? אבי אהרן גומר את השבוע עם הרעיונות פוט. הוא מונחם פרי מדידים בשעות המנחם להפוס ראש עם מוסיקה קלאסית וג'ון, ואפילו יקיר אביב שומר אכזבים ל"כשלוס" וללחית, "התלחת"..."